

ere paa Bane, skulde kunne blive Aarsag til noget i Retning af det, som vi pleje at benævne en Finanslovkonflikt. Paa den anden Side er jeg ude af Stand til at udtale noget om, hvor megen Vægt Folketinget maatte lægge paa at gennemføre de Bevillinger, her er Tale om, eller hvorvidt Folketinget skulde være til Sinds at frafalde en maaske mere indgaaende Forhandling derom. Derfor har jeg anset det for nødvendigt at indbringe Forslag om en midlertidig Bevillingslov, for det Tilfælde at Finansloven ikke bliver færdig til 1ste April. Jeg tilstaar, at jeg har Haab om, at det maa lykkes at faa Finansloven færdig inden den Tid, men har for Sikkerheds Skyld fundet det rigtigt at fremsætte Forslag om en midlertidig Finanslov.

Jeg har i øvrigt kun at fremføre nogle rent saglige Bemærkninger som Minister for de offentlige Arbejder, vedrørende Ændringsforslaget under Nr. 9, som gaar ud paa at nægte en Bevilling til en Havn paa Læsø. Det ærede Medlem for 9de Kred, som nys talte, har allerede anført mange og gode Grunde for at give denne Bevilling. Den ærede Ordførers Indvendinger gik navnlig ud paa, at Forslaget var kommet saa sent frem, nemlig først midt i Februar, og at det var saa lidet oplyst, at der efter hans Mening kunde være Grund til at lade Bevillingen udgaa for i Aar. Jeg maa da i den Anledning oplyse, at dette ikke er noget nyt Spørgsmaal, men at det tværtimod i adskillige Aar har ligget for og været til Behandling gentagne Gange paa Rigsdagen. Dets Forhistorie gaar tilbage lige til 1886, da der indkom et Andragende om at yde Statsbidrag til Anlæg af en Havn ved Østerby paa Læsø. Den Gang var der Tale om at bygge en ret anseelig Havn til en Bekostning af 200,000 Kr., og hele dette Beløb, paa 4,000 Kr. nær, blev der ansøgt om, at Statskassen skulde udrede. Dette blev afslaaet, og saa hvilede Sagen til 1898, da der fra Læsø-beboerne fremkom fornyet Andragende om atter at tage denne Tanke op. Sagen blev derefter atter undersøgt saavel af Vandbygningsdirektøren som af Fiskeriinspektøren, og den sidste udtalte, at han ganske vist ansaa Anlægget af en Havn paa Læsø for at være af mindre Betydning for Fiskeriet end f. Eks. Anlægget af en Havn ved Skagen, men dog mente, at en saadan Havn vilde for Fiskeriet i det nordlige Kattogat til Dels ogsaa som Tilflugts-havn være ikke uden Betydning. Vandbygningsdirektøren kom paa ny til det Resultat, at Projektet vilde koste omtrent

200,000 Kr. I Samlingen 1899—1900 indgav derefter Beboerne af Læsø et Andragende om, at Sagen maatte blive optaget til fornyet Undersøgelse. Dette Andragende blev under 12te Februar 1900 efter Forhandling i Folketinget henvist til Indenrigsministerens Undersøgelse, hvilken Ministeren i Efteraaret 1900 lod foretage. Altsaa Sagen har i Virkeligheden været Genstand for en ret langvarig Behandling paa Rigsdagen, inden den nu omsider er kommen til at foreligge i en meget billigere Skikkelse. I Stedet for, at der hidtil var Tale om, at Staten skulde betale næsten hele Beløbet, kom der nu — det var i Slutningen af Januar — en Ansøgning fra Øen, som gik ud paa, at Staten skulde tilskyde 55,000 Kr. af 90,000 Kr., som et mindre kostbart Anlæg vilde koste, medens de 35,000 Kr. skulde tilvejebringes fra Øen. Jeg svarede Andragerne, at hvis der skulde være nogen Mulighed for en Gennemførelse af Sagen, maatte det ske paa Grundlag af den Ordning, som i de senere Aar har været almindelig fulgt i saadanne Tilfælde, nemlig at Beboerne eller Kommunen tilskød den ene Halvdel, medens Staten gav den anden. Her er i Virkeligheden kun Tale om en lidt større Fiskerihavn end sædvanlig, det er en lokal Havn af samme Art, som dem vi i de senere Aar have bevilget mange af. At der særlig paa en Ø som Læsø, der ligger isoleret fra det øvrige Land, og som derfor er henvist til egne Hjelpekilder, kan være rigelig Grund for Staten til at træde til med en lidt større Sum end lignende Hayneanlæg i Reglen koste, forekommer mig utvivlsomt. Jeg ser derfor ikke rettere, end at Forslaget er overmaade vel motiveret, og selv om jeg er den første til at erkende, at en fornøftig Sparsommelighed i vor Statshusholdning i høj Grad paa kræves, ere vi dog ikke saaledes stillede, at vi skulle unddrage os fra at imødekomme enhver som helst nok saa velbegrunnet Anmodning, tilmed naar det drejer sig om en Bevilling, som i Forhold til, hvad der ellers gives ud til offentlige Arbejder, maa siges at være beskedent. Jeg kan derfor ikke se andet, end at alle mulige reelle Grunde tale for at tiltræde Bevillingen, og jeg skal paa det bedste anbefale det høje Ting ikke at vedtage Forslaget om at nægte den.

Justitsministeren (Alberti): Jeg blev meget overrasket ved Ændringsforslaget vedrørende § 5, som er stillet af Udvalgets Flertal, idet det ikke noget Øjeblik er